

29.11.2022

EOAK/8085/2021

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Juha Haapamäki

PÄÄTÖKSET JA MUUTOKSENHAKU VÄLIAIKAISESTA AJOKIELLOSTA

1 KANTELU

Kantelija arvosteli Pohjanmaan poliisilaitoksen menettelyä ajokieltoaan koskevassa asiassa. Hän kertoi asioineensa Seinäjoen poliisiasemalle 23.9.2021 saadakseen tietoa muutama päivä aiemmin sattuneesta liikenneonnettomuudesta, jossa hän oli ollut osallisena. Tällöin virkailija otti häneltä ajokortin pois, eikä antanut mitään dokumenttia tästä tai ajokiellosta. Kantelija arvosteli sitä, ettei hän näin ollen saanut mahdollisuutta valittaa kortin pois ottamisesta. Kantelija pyysi myös asiansa tutkinnanjohtajalta dokumenttia ajokiellosta, mutta sai vastaukseksi vain, että kun hän tulee kuulusteluun, niin silloin annetaan tiedoksi väliaikainen ajokieltopäätös. Kantelija totesi, että kantelun tekohetkellä hän oli ollut ajokiellossa jo kaksi kuukautta, eikä kuulustelun (jonka yhteydessä hän voisi saada valituskelpoisen päätöksen) ajankohdasta ollut tietoa.

2 SELVITYS

Asiassa ovat antaneet selvityksensä Pohjamaan poliisilaitoksen rikoskomisario B, rikosylikonstaapeli C ja vanhemmat konstaapelit D, E ja F. Poliisilaitoksen lausunnon on antanut poliisilakimies G.

Jäljennökset selvityksistä ja lausunnoista liitetään oheen tiedoksi kantelijalle.

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumatietoja

Hätäkeskukselta tuli 17.9.2021 klo 22 aikaan poliisille ilmoitus liikenneonnettomuudesta, jossa mopo ja kantelijan kuljettama kevytmoottoripyörä olivat törmänneet. Paikalle tulleesta poliisipartiosta vanhempi konstaapeli F kävi ambulanssissa jututtamassa kantelijaa ja antoi tälle suullisesti tiedoksi väliaikaisen ajokiellon kertoen myös sen syyn. Kirjallisesti ajokieltoa ei selvityksen mukaan ehditty antaa sen vuoksi, että hoitotoimenpiteet olivat ambulanssissa kesken.

Kantelijan ajokorttia ei tapahtumapaikalla saatu poliisin haltuun; ensihoito kuljetti molemmat osalliset tarkastettavaksi.

Partion toinen jäsen vanhempi konstaapeli E kirjasi asiasta rikosilmoituksen törkeästä liikenneturvallisuuden vaarantamisesta ja syötti tiedon ajokiellosta rekisteriin. Suullisesta ajokiellosta on maininta rikosilmoituksessa ja muistiossa merkintä rekisterisyötöstä.

Kantelijan mukaan poliisi otti 23.9.2021 hänen ajokorttinsa haltuunsa, kun hän asioi poliisiasemalla.

Kantelun liitteistä käy ilmi, että kantelija pyysi 17.11.2021 sähköpostitse rikoskomisario B:ltä ”dokumenttia” ajokiellosta ja ”siihen liittyvän valitusoikeuden”, kun sitä ei ollut hänelle annettu aiemmin. Kantelija mainitsi viestissään rikosilmoitusnumeron.

B vastasi 18.11.2021, että ”em. tiedoilla en osaa sanoa mitään” todeten kuitenkin, että ilmoituksesta käy ilmi, että kantelija oli saanut suullisen ajokiellon tapahtumapaikalla. B tiedusteli vielä, kenen kanssa kantelija oli asioinut.

Viestittelyn jatkuessa B totesi 19.11.2021, että ”kun tulet kuulusteluun, sinulle annetaan tiedoksi väliaikainen ajokieltopäätös. Sen jälkeen prosessi etenee siten, että jos on todennäköisiä syitä epäillä törkeää liikenneturvallisuuden vaarantamista, niin minä päätän, pidetäänkö ajokielto voimassa vai ei”.

Totean, että jo tätä ennen kantelijan isä oli kannellut oikeusasiamiehelle siitä, ettei hän ollut saanut kantelijan asiassa yhteyttä Pohjanmaan poliisilaitoksen rikostutkijoihin. Tuon asian EOAK/7431/2021 esittelijä oli 1.11.2021 ollut yhteydessä Pohjanmaan poliisilaitoksen oikeusyksikölle ja ilmoittanut vaikeuksista saada yhteyttä tutkijoihin. Oikeusyksikkö oli välittänyt tiedon asiasta rikoskomisario B:lle. B oli 9.11.2021 ilmoittanut saaneensa kantelijaan ja hänen isäänsä yhteyden ja informoineensa heitä molempia tutkinnan tilasta. Oikeusasiamies katsoi, ettei hänellä ollut aihetta ryhtyä tuossa asiassa enempiin toimenpiteisiin todeten, ettei hän voi puuttua poliisissa vireillä olevaan esitutkintaan. Korostan, että tuossa kanteluasiassa oli siis kyse yhteyden saamisesta tutkijoihin.

Rikoskomisario B teki 23.12.2021 kirjallisen päätöksen pitää voimassa poliisimiehen kantelijalle määräämä väliaikainen ajokielto, koska hän katsoi olevan todennäköistä, että kantelija oli syyllistynyt törkeään liikenneturvallisuuden vaarantamiseen.

3.2 Kannanotot

3.2.1 Poliisin menettely ajokieltoasiassa

Lähtökohtia

Ajokorttilain 7 luvussa (64-76b §:t) säädetään ajokiellosta ja muista seuraamuksista.

Ajokorttilain 70 §:n mukaan poliisimies voi määrätä ajo-oikeuden haltijan väliaikaiseen ajokieltoon muun muassa, **jos on syytä epäillä** ajo-oikeuden haltijan syyllistyneen törkeään liikenneturvallisuuden vaarantamiseen.

Ajokorttilain 72 §:n 1 momentin mukaan näissä tapauksissa poliisin on **viipymättä päätettävä**, pidetäänkö väliaikainen ajokielto voimassa.

Jos on todennäköistä, että väliaikaiseen ajokieltoon määrätty on syyllistynyt (mm.) törkeään liikenneturvallisuuden vaarantamiseen, väliaikainen ajokielto on pidettävä voimassa, kunnes 64 §:n mukainen ajokieltopäätös tehdään.

Ajokorttilain 72 §:ssä on lisäksi säädetty muun muassa, millä edellytyksin väliaikainen ajokielto voidaan määrätä päättymään jo tätä aiemmin, esimerkiksi ottaen huomioon vaikutukset ajo-oikeuden haltijan toimeentuloon ja välttämättömään liikkumiseen.

Menettely on siis kaksivaiheinen. Liikennevalvonnassa ”kentällä” määrätyn väliaikaisen ajokiellon jälkeen tulee viipymättä tehdä uusi ratkaisu siitä, pidetäänkö ajokielto edelleen voimassa. On huomattava, että toisessa vaiheessa väliaikaisen ajokiellon edellytykset ovat tiukemmat: rikokseen (tässä tapauksessa törkeä liikenneturvallisuuden vaarantaminen) syyllistymisen pitää olla todennäköistä, kun ensi vaiheessa riittää, että tuota rikosta on syytä epäillä.

Ajokorttilain 75 §:n mukaan sen, joka on määrätty ajokieltoon tai jonka ajo-oikeus on rauennut, on heti luovutettava ajokorttinsa poliisille.

Ajokorttilain 95a §:n mukaan

Sen estämättä, mitä 95 §:ssä säädetään, 7 luvussa tarkoitettuun päätökseen saa vaatia oikaisua. Oikaisuvaatimuksesta säädetään hallintolaissa. Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla. Muutoksenhausta hallintotuomioistuimeen säädetään oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa.

Hallintolain 43 §:n mukaan

Hallintopäätös on annettava kirjallisesti.

Päätös voidaan antaa suullisesti, jos se on välttämätöntä asian kiireellisyyden vuoksi.

Suullinen päätös on viipymättä annettava myös kirjallisena oikaisuvaatimusohjeineen tai valitusosoituksineen. Määräaika oikaisuvaatimuksen tekemiseen tai muutoksenhakuun alkaa kirjallisen päätöksen tiedoksisaannista siten kuin siitä erikseen säädetään.

Hallintolain 46 §:n mukaan

Jos päätökseen on ennen valituksen tekemistä vaadittava oikaisua erikseen säädetyssä oikaisuvaatimusmenettelyssä, ohjeet tällaisen oikaisukeinon käyttämisestä on annettava samanaikaisesti päätöksen kanssa.

Oikaisuvaatimusohje on annettava myös silloin, kun erikseen on säädetty hallintopäätöksen saattamisesta viranomaisen käsiteltäväksi muuna kuin muutoksenhakuasiana.

Vanhempi konstaapeli F:n menettely

Asiassa ei ole aihetta epäillä, että vanhempi konstaapeli F olisi ylittänyt harkintavaltansa tai käyttänyt sitä väärin, kun hän katsoi, että väliaikaisen ajokiellon määräämisen edellytykset olivat käsillä.

Totean kuitenkin, että ajokorttilain 70 §:n mukainen määräys väliaikaisesta ajokiellosta on käsitykseni mukaan hallintopäätös. Se on siis annettava kirjallisesti. Vain hallintolain 43 §:n 2 momentin edellytysten täytyessä se voidaan antaa suullisesti.

Katson, että tässä tapauksessa olosuhteet ovat olleet sellaiset, että päätöksen antamista tapahtumapaikalla suullisesti voidaan pitää puolustettavana.

Kuitenkin hallintolain 43 §:n 3 momentin mukaan suullinen päätös on viipymättä annettava myös kirjallisena oikaisuvaatimusohjeineen. Tätä ei ole missään vaiheessa tapahtunut.

Koska vanhempi konstaapeli F oli antanut määräyksen väliaikaisesta ajokiellosta, niin hänen velvollisuutenaan olisi ollut huolehtia siitä, että kantelijalle viipymättä annetaan tiedoksi tuo määräys myös kirjallisena. Samalla olisi käsitykseni mukaan tullut antaa myös ohjeet oikaisuvaatimusmenettelystä (tästä enemmän jäljempänä). Kantelijakin oli halunnut kirjallista päätöstä nimenomaan muutoksenhakumahdollisuuden vuoksi.

Poliisilaitoksen lausunnossakin todetaan, että näissä olosuhteissa voidaan pitää varsin ymmärrettävänä, että kantelija on voinut jäädä hyvin epä tietoiseksi ajo-oikeusasiansa käsittelyprosessista ylipäänsä hänen jäädessään pelkästään tapahtumapaikalla annetun suullisen ajokiellon päätöksen varaan pitkäksi aikaa.

Saatan käsitykseni F:n virheellisestä menettelystä hänen tietoonsa.

Totean vielä, että ajokortin poisottaminen ei ole ollut itsenäinen toimenpide vaan seuraus ajokieltomääräyksestä. Kantelija on ollut suullisen määräyksen perusteella ajokiellossa riippumatta siitä, oliko hänellä ajokortti fyysisesti hallussa vai ei. Ajokorttilain 75 §:n mukaan hänellä on ollut velvollisuus luovuttaa ajokorttinsa poliisille. Tältä osin asiassa ei ole tullut ilmi aihetta epäillä menettelyä, jota olisi syytä enemmän tutkia.

Rikoskomisario B:n menettely

Kuten edellä on todettu, kun poliisimies on ajokorttilain 70 §:n nojalla määrännyt väliaikaisen ajokiellon, poliisin tulee ”viipymättä” tehdä uusi harkinta siitä, pidetäänkö päätös edelleen voimassa.

Saadun selvityksen mukaan Pohjanmaan poliisilaitoksen ohjeen (03.06.2021, POL-2021-65270) mukaan tutkinnanjohtaja tekee ajo-oikeuspäätöksissä väliaikaista ajokielloa koskevan päätöksen sen voimassapitämisestä niissä tapauksissa, kun rikosasia etenee tutkintaan.

Tässä tapauksessa tutkintailmoitukseen on kirjattu, että kantelijalle oli annettu suullisesti väliaikainen ajokielto. Vaikka kirjallista päätöstä ei ollut tehty, tutkinnalle on siis välitetty tieto kantelijalle määrätystä väliaikaisesta ajokiellosta. Tällöin olisi tullut viivytyksettä ryhtyä toimenpiteisiin ajokorttilain 72 §:n 1 momentin edellyttämän päätöksen tekemiseksi.

Tässä tapauksessa päätös on tehty vasta 23.12.2021. Tämä ei täytä ajokorttilain 72 §:n 1 momentin vaatimusta, että päätös on tehtävä viipymättä – F:n päätöksestä oli tuolloin kulunut jo yli kolme kuukautta.

Rikoskomisario B on viimeistään 18.11.2021 tullut tietämään, että kantelijalle oli määrätty väliaikainen ajokielto. Hän on jo 1.11.2021 tullut tietoiseksi ainakin siitä, että hän on ko. asian tutkinnanjohtaja ja 9.11.2021 hän oli ollut kantelijaan yhteydessä, jolloin myös ajokielto lienee ollut esillä. Joka tapauksessa hänen olisi tullut huomattavasti tapahtunutta ripeämmin tehdä päätös siitä, pidetäänkö kantelijan ajokielto voimassa. Tämä olisi ollut perusteltua myös siksi, että hänen päätöksestään on ollut mahdollisuus tehdä oikaisuvaatimus poliisilaitokselle ja edelleen valitus hallinto-oikeudelle. Kuten edellä on jo todettu, kantelija on halunnut kirjallista päätöstä nimenomaan, jotta voisi hakea siihen muutosta. B:n toimintavelvollisuuden suhteen ei ole merkitystä sillä, että F oli antanut määräyksensä suullisesti. Se, että F ei ole tehnyt kirjallista päätöstä määräämästään ajokiellosta, ei ole merkinnyt sitä, että päätöstä ei olisi ollut olemassa.

Kiinnitän B:n vakavaa huomiota hänen virheelliseen menettelyynsä.

Totean vielä, että käytettävissäni olevan selvityksen perusteella ei ole aihetta epäillä, että B olisi ylittänyt harkintavaltansa, kun hän 23.12.2021 päätti, että kantelijan väliaikainen ajokielto pidetään voimassa.

Rikosylikonstaapeli C:n ja vanhempi konstaapeli D:n menettely

Rikosylikonstaapeli C on todennut, että hän ryhmänjohtajana jakaa rikosilmoitukset tutkijoille vastuuvuoron aikana (tuolloin vastuuajaväli 16.09.2021 klo 17-19.09.2021 klo 17). Kantelijan asian ilmoitus on ollut C:n nimissä, kunnes hän on jakanut sen tutkijalle. Alkuperäisessä rikosilmoituksessa ilmenevät tiedot olivat olleet hänen tiedossaan, siis myös merkintä suullisesti annetusta ajokieltomääräyksestä. Jutun tutkijana on toiminut vanhempi konstaapeli D.

Saadun selvityksen mukaan rikoskomisario B:llä on ollut viimekätinen vastuu siitä, että päätös väliaikaisen ajokiellon mahdollisesta jatkamisesta tehdään viipymättä.

Kuitenkin myös rikosylikonstaapeli C ja jutun tutkijana toiminut vanhempi konstaapeli D olisivat voineet kiinnittää tutkinnanjohtaja B:n huomiota siihen, että kantelijalle oli määrätty (suullisesti) väliaikainen ajokielto. Tällöin olisi ehkä voitu päätyä nopeammin siihen, että kantelijan ajokielto olisi tullut asianmukaisesti käsitellyksi.

Saatan huomioni C:n ja D:n tietoon.

3.2.2 Lainsäädännön arviointia

Nyt käsitelty tapaus antaa aihetta pohtia yleisemminkin väliaikaista ajokieltoa koskevaa sääntelyä, joka ei ole ongelmaton.

Laillisuusvalvonnan yhteydessä saamieni tietojen mukaan on katsottu olevan jossain määrin epäselvää, onko poliisimiehen antama määräys väliaikaisesta ajokiellosta ajokorttilain 70 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa (epäilty törkeä liikenneturvallisuuden vaarantaminen tai ns. huumerattijuopumus) muutoksenhakukelpoinen päätös. Aiemman oikeuskäytännön epäyhtenäisyydestä ks. apulaisoikeusasiamies Jussi Pajuojan päätös dnro 1265/4/11, joka löytyy oikeusasiamiehen verkkosivuilta.

Poliisissa on ymmärtääkseni pitkälti katsottu, että ajokorttilain 95a §:n sanamuodon mukaisesti kaikkiin lain 7 luvussa tarkoitettuihin päätöksiin voi vaatia oikaisua – eli myös poliisimiehen määräykseen väliaikaisesta ajokiellosta.

Käsitykseni mukaan tätä tulkintaa tukee puheena olevan ajokorttilain 95 a §:n säätämishistoria.

Ajokorttilain 95 §:n mukaan poliisin päätöksiin haetaan muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Ajokorttilakiin lisättiin 95 a § 1.6.2019 voimaan tulleella lailla 96/2018. Kuten edellä on todettu, tuossa pykälässä on säädetty, että ”sen estämättä, mitä 95 §:ssä säädetään, 7 luvussa tarkoitettuun päätökseen saa vaatia oikaisua ja oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen edelleen muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen”.

Edellä mainitun ajokorttilain 95 a §:n perusteluissa todetaan, että ”ehdotetut säännökset olisivat ensisijaisia 95 §:n muutoksenhakusäännöksiin nähden. Ne koskisivat kaikkia 7 luvussa tarkoitettuja päätöksiä, siis myös esimerkiksi poliisimiehen määräämiä väliaikaisia ajokieltoja (vrt. KHO 2014:108). Päätöksen kohteen olisi ensin vaadittava päätökseen oikaisua” (hallituksen esitys 103/2017 s.68).

Lainsäätäjä on siis nimenomaisesti todennut lainkohdan koskevan myös poliisimiehen antamaa määräystä väliaikaisesta ajokiellosta.

Korostan myös, että edellä viitatussa KHO:n ratkaisussa sinänsä katsottiin, että poliisimiehen tekemä päätös määrätä (silloisen) ajokorttilain 70 §:n 1 momentin 1 kohdan nojalla rattijuopumuksesta epäilty väliaikaiseen ajokieltoon on hallintolainkäyttölain 5 §:n 1 momentissa tarkoitettu päätös, jolla asia on ratkaistu (hallinto-oikeus oli katsonut, että poliisimiehen päätöksellä ajokieltoasiaa ei ole ratkaistu hallintolainkäyttölain 5 §:n 1 momentissa tarkoitetulla tavalla).

Totean vielä, että liikenne- ja viestintävaliokunta totesi hallituksen esitystä 91/2019 käsittelevässä mietinnössään muun muassa seuraavaa.

”Saadun selvityksen mukaan 95 a §:n säännös koskee kaikkia ajokorttilain 7 luvun päätöksiä, mukaan lukien myös poliisimiehen ja rajavartiomiehen tekemät väliaikaiset ajokieltopäätökset. Väliaikainen ajokielto määrätään usein turvaamistoimena ennen poliisin tekemää varsinaista määräaikaista ajokieltopäätöstä, ja väliaikainen ajokielto jää usein myös kestoaltaan lyhyeksi. Käytännössä väliaikaisen ajokieltopäätöksen oikaisumahdollisuus on kuitenkin johtanut tilanteisiin, joissa ajo-oikeuden haltijalla on vireillä väliaikaista ajokieltoa koskeva oikaisuvaatimus, mutta ajokieltoasia ehditään ratkaista jo ennen oikaisuvaatimuksen käsittelyä. Valiokunta kiinnittää huomiota myös siihen, että ajokorttilain 72 §:n perusteella poliisi voi päättää lopettaa väliaikaisen ajokiellon asian laadusta riippuen.

Valiokunta painottaa, että ajokieltoasioissa tulee huolehtia ajo-oikeuden haltijan oikeusturvasta ja muutoksenhakumahdollisuuden riittävydestä. Samalla sääntelyn ei kuitenkaan tule johtaa päällekkäisten samaan asiaan liittyvien päätösten käsittelemiseen, joka vie tarpeettomasti viranomaisen resursseja. Tästä syystä valiokunta katsoo, että ajokieltoja koskevat oikaisuvaatimuksia ja valitusoikeutta koskevat säännökset tulee arvioida kokonaisuutena siten, että ajo-oikeudenhaltijan oikeusturvan riittävyys varmistetaan, mutta samalla huolehditaan, ettei sääntely aiheuta päällekkäistä asioiden käsittelyä ja rasita tätä kautta tarpeettomasti viranomaisen resursseja. Erityisen tärkeää on arvioida, voidaanko väliaikaisten ajokieltopäätösten oikaisuvaatimus- ja valitusoikeutta keventää ajo-oikeudenhaltijan oikeusturvaa vaarantamatta.

Muutokset on syytä sisällyttää keväällä 2020 annettavaan uuden tieliikennelain (729/2018) voimaantuloon liittyvään hallituksen esitykseen. Valiokunta korostaa, että kyseinen esitys on välttämätöntä antaa riittävän ajoissa ennen tieliikennelain voimaantuloa, jotta eduskunnan eri valiokunnille jää riittävästi aikaa käsitellä esitystä.” (LiVM 9/2019 s.4-5).

Eduskunta on vastauksessaan (EV 75/2019) em. hallituksen esitykseen edellyttänyt, että valtioneuvosto arvioi ja tarkistaa viipymättä ajokieltopäätösten oikaisuvaatimus- ja valitusoikeutta koskevat säännökset siten, että ajo-oikeudenhaltijan oikeusturva säilyy riittävänä, mutta säännökset eivät aiheuta viranomaisten resursseja tarpeettomasti rasittavaa päällekkäistä oikaisu- tai valitusasioiden käsittelyä.

Hallitus on vuosikertomuksessaan vuodelta 2021 vastannut eduskunnalle olevan perusteltua, että ajokieltopäätösten oikaisuvaatimus- ja valitusoikeutta koskevia säännöksiä arvioidaan yhteistyössä liikenne- ja viestintäministeriön ja sisäministeriön kanssa mahdollisen laajemman ajokorttilain muutoksen yhteydessä myöhemmin (K 2/2022 vp s.118). Eduskunnan liikenne- ja viestintävaliokunta on hallituksen vuosikertomuksesta antamassaan lausunnossa (LiVL 25/2022 vp) katsonut, että edellä mainittu lausuma (EV 75/2019) on edelleen tarpeellinen ja se tulee säilyttää hallituksen vuosikertomuksessa.

Puheena olevia muutoksenhakusäännöksiä ei siis ole ainakaan vielä tarkistettu.

Voi perustellusti kysyä, onko oikaisuvaatimumahdollisuus perusteltu tapauksissa, joissa lain mukaan on viipymättä tehtävä päätös väliaikaisen ajokiellon voimassapitämisestä, josta voi tehdä oikaisuvaatimuksen (ja edelleen valittaa hallinto-oikeuteen).

Totean myös, että ajokorttilain 72 §:n 2 ja 3 momentti kuuluvat seuraavasti.

Jos esitutkinnan perusteella on ilmeistä, että ajokielto määrätään ehdollisena, poliisi voi määrätä väliaikaisen ajokiellon päättymään tai, jos 67 a §:ssä säädetyt edellytykset täyttyvät, määrätä alkolukolla valvotun ajo-oikeuden jo ennen ajokiellon päättämistä.

Poliisi voi muulloinkin perustellusta pyynnöstä määrätä väliaikaisen ajokiellon päättymään, jos tähän on rikosasian käsittelyn kesto, epäillyn liikennetrikoksen vakavuus, 66 §:n 4 momentissa mainitut vaikutukset tai muut seikat huomioiden painava syy ja ajokieltoon liittyvä rikosasia on vireillä tuomioistuimessa tai sakkomenettelyssä.

Poliisi voi siis muutoinkin kuin oikaisuvaatimusmenettelyssä määrätä ajokiellon päättymään. Ajo-oikeuden haltijan oikeusturvaa kokonaisuutena arvioitaessa tälläkin on merkitystä.

Oma kysymyksensä on vielä sekin, mitä tarkoittaa, että ajokorttilain 72 §:n 1 momentin tarkoittama ”jatkopäätös” on tehtävä viipymättä. Eryityisesti käytännössä on kysymyksiä aiheuttanut se, voiko poliisi odottaa ns. huumerattijuopumustapauksissa verikokeiden tuloksia. Epäiltyjen törkeiden liikenneturvallisuuden vaarantamisten kohdalla päätöksen pohjaksi on yleensä saatavissa nopeammin selvitystä.

Saatan liikenne- ja viestintäministeriön tietoon edellä esittämäni havainnot ja esitän myös omasta puolestani ministeriön harkittavaksi ajokieltopäätösten oikaisuvaatimus- ja valitusoikeutta koskevien säännösten täsmentämistä ja tarkistamista.

4 TOIMENPITEET

Saatan vastaisen varalle edellä kohdassa 3.2.1 esittämäni käsitykset vanhempi konstaapeli F:n ja rikoskomisario B:n menettelyn virheellisyydestä heidän tietoonsa.

Lisäksi kiinnitän rikosylikonstaapeli C:n ja vanhempi konstaapeli D:n huomiota kohdassa 3.2.1 esittämiini näkökohtiin heidän menettelystään.

Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennöksen tästä päätöksestäni.

Lähetän kohdassa 3.2.2 esittämäni johdosta päätökseni liikenne- ja viestintäministeriölle. Pyydän ministeriötä ilmoittamaan mahdollisista toimenpiteistään 31.5.2023 mennessä.

Lähetän päätökseni tiedoksi myös Poliisihallitukselle.